



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 595/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] – [REDACTED] [REDACTED], ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8 CoKR 33/2014 zo 17. decembra 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] – [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. apríla 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] – [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 CoKR 33/2014 zo 17. decembra 2014 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v procesnom postavení žalobcu účastníkom konania vedeného Okresným súdom Trenčín (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 37 Cbi 69/2014, ktorého predmetom bolo určenie popretej pohľadávky. Okresný súd uznesením sp. zn. 37 Cbi 69/2014 z 8. septembra 2014 uložil žalobcovi (sťažovateľovi) povinnosť zaplatiť na účet súdu preddavok na trovy konania v sume 309,35 €. Proti tomto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd uznesením sp. zn. 8 CoKR 33/2014 zo 17. decembra 2014 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. Napadnuté uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 12. februára 2015.

Podľa názoru sťažovateľa:

„... uznesenie prvostupňového súdu č. k. 37 Cbi/69/2014-14 zo dňa 08. 09. 2014 - ako akt rozhodnutia súdu - je neúplné a tým aj neurčité. Jeho neúplnosť a neurčitosť vidí Sťažovateľ v tom, že v ňom absentuje také označenie (popis) veci, ktoré by bez akýchkoľvek pochybností vylúčilo zámenu s inou vecou (konaním). Namietaná neurčitosť bola znásobená tým, že Okresným súdom bolo v rovnaký deň tým istým senátom vydaných celkom 10 uznesení s uložením povinnosti zaplatiť preddavok v tej istej výške medzi tými istými účastníkmi. Rozdiel medzi týmito uzneseniami spočíval iba v rozdielnych spisových značkách súdu (viď priložené uznesenia)...

Pretože porušovateľ ako odvolací súd túto neúplnosť a neurčitosť prvostupňového uznesenia svojim rozhodnutím neodstránil, ale tiež, že svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, porušil práva Sťažovateľa a to ústavné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a základne právo na spravodlivý súdny proces v podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 8 CoKR/33/2014-26 zo dňa 17. 12. 2014 porušil ústavné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a jeho základné právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

Zrušuje sa uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8 CoKR/33/2014-26 zo dňa 17. 12. 2014 a vec sa vracia na ďalšie konanie,

Porušovateľ je povinný sťažovateľovi zaplatiť 355,72.- Eur ako náhradu trov konania titulom právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Ústavný súd z dôvodov procesnej ekonómie upustil od výzvy adresovanej sťažovateľovi na predloženie splnomocnenia na zastupovanie advokátom v konaní pred ústavným súdom, pretože ani prípadné odstránenie uvedeného nedostatku by nemohlo viesť k inému rozhodnutiu o tejto sťažnosti, než je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Zo sťažnosti a k nej priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ sa uchádza o ústavnú ochranu v konaní pred ústavným súdom v súvislosti s uznesením okresného súdu, ktorým mu bola uložená povinnosť zložiť preddavok na trovy konania vo výške 309,35 €, pričom krajský súd napadnutým uznesením rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. V nadväznosti na túto skutočnosť ústavný súd poukazuje na § 238 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku, z ktorého okrem iného vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustné vo veciach, v ktorých je napadnuté právoplatné rozhodnutie neprevyšujúce trojnásobok minimálnej mzdy, t. j. táto skutočnosť predstavuje vo sfére všeobecného súdnictva zákonný dôvod na odmietnutie dovolania z dôvodu neprípustnosti vzhľadom na to, že ide o sumu bagateľnú (pozri napr. IV. ÚS 358/08 alebo IV. ÚS 717/2013).

Ústavný súd už opakovane vyslovil právny názor, podľa ktorého ak Občiansky súdny poriadok vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva (IV. ÚS 431/2012). Aj preto ústavný súd v prípadoch, keď sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu orgánu verejnej moci, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu,

poskytuje ústavnoprávnu ochranu sťažovateľom len v celkom výnimočných prípadoch, ak sťažnosť signalizuje, že došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu [intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011)]. Vo veci sťažovateľa o takýto výnimočný prípad podľa názoru ústavného súdu celkom zjavne nejde.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Vychádzajúc zo skutočnosti, že sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha ústavnej ochrany vo vzťahu k uloženiu povinnosti zložiť preddavok na trovy konania, ktorého výška je zjavne bagateľná, ústavný súd na základe dosiaľ uvedeného pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že vo veci sťažovateľa nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2015